

1968 1 sausis

ES
G
U
K
E

EGLUTĖ

1

1968 sausis

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Kur Kalėdos nuėjo	3
Aida	
Žiema	5
A. Kazanavičienė	
Dėdė Barnabė	6
R. Steponaitytė	
Pilypukas	10
Vytė Nemunėlis	
Keistuolis	11
B. Ažuolas	
Ištark labai greitai	13
Pupučio pasaka	14
Linutė	
Kas norėtų ružavą dramblių?	16
J. Slėnys	
Šypsniukai	18
Apie pušelės norus	19
D. Polikaitienė	
Pasaka	21
B. Brazdžionis	
Vištų ginčas	22
A. Kižienė	
Truputį pagalvok	26
Žvirblis gudruolis	27
Mūsų kūryba	30
Sniego senio galvosūkis	32
Minklės	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — 1, 10, 14, 16, 17
Aldona S. — 3, 11, 13, 26, 27, 28, 29
E. Muliolienė — 5, 19, 20
A. Balukas — 6, 8
N. Baniienė — 21, 22, 23, 25

KUR KALĖDOS NUĖJO

Aida

— Almute, ką tu ten darai? Greičiau sudėk statulėles į dėžę! — šūktelėjo Almutės mama iš virtuvės.

Žinot, mamos taip daro, kai kambary pasidaro per daug tylu.

Almutė sėdėjo ant samanų spalvos kilimo ir tylėjo. Ji žiūrėjo į jos pačios pastatytą prakartėlę — ir buvo graudu ją išardyti.

Kiek vargo buvo kol viską teisingai sustatė! Tai avinėlis ne į tą pusę žiūrėjo, tai asilas netilpo, tai angelo sparnai perdaug išsikišo. Bet pagaliau ji visiems rado vietą. Ir jie taip gražiai atrodė, sustatyti ant žalio, samanų spalvos kilimo!

Almutė nenorėjo prakartėlės išardyti ir į dėžę sudėti. Jėzuliui ir avinėliams bus liūdna ten dėžėj...

— Aš nenorėčiau, kad mane įvyniotų į minkštą popierių ir sudėtų į kokią dėžę ligi kitų Kalėdų... — galvojo sau Almutė. — Ką aš toj dėžėj daryčiau? Apie ką aš galvočiau?

Almutė paglostė statulėles ir vėl tyliai sėdėjo ant kilimo.

— Mamytė, kur Kalėdos nuėjo? — ji pagaliau paklausė.

Iš virtuvės pasigirdo mamytės juokas.

Mamytė taip juokėsi tada, kai Almutė savo kepuraitę atvirksčiai užsimovė, ir kai tėvelis pasakojo, kaip jis sveltinus kaliošus darbovietėj pasiėmė, ir kai... Ir Almutė nusišypsojo, nes mamytės juokas toks gražus.

— Almute, vaikeli, Kalėdos ne žmogus! Jos niekur ne-
nuėjo. Mes jas atšventėm, pasidžiaugėm, dabar reikia viską sudėti.

Tada ir virtuvėje valandėlę buvo tylu.

Iš virtuvės pasigirdo lengvi mamytės žingsniai.

— Negali būti visada Kalėdos, vaikeli, nors mes ir labai norėtume, kad jos nesibaigtų. Jei jos būtų kasdien, nebūtų šventė. Ir kai Jėzulis gimė, jis tik trumpai prakartėlėj pasiliko. Kai paaugo, jo mamytė turėjo sudėti jo daiktėlius į dėžę. Mes prisimename kiekvienais metais Jėzulio gimimą, o paskui ir mes turime augti.

Almutė išsitraukė didelę rudą dėžę ir pradėjo statulėles vynioti. Mamytė virtuvėje užtraukė dainelę. Vakariinės kvapas pradėjo kutenti mergaitės nosytę.

— Jūs turėsit ilgai, ilgai laukti, bet Kalėdos vėl ateis, —
kalbėjo Almutė statulėlėms. — Kitais metais aš būsiu di-
desnė ir dar gražiau jus sustatysiu...

Jau daug popierinių kupstukų gulėjo dėžėje. Visi vie-
nodai atrodė — tik smailūs jaučio ragai išsikišo ir ilgos
asilo ausys juokingai atrodė.

Almutė staiga prikišo ausytę prie dėžės.

— Ar jūs apie Kalėdas kalbate? Juk daugiau Kalėdų
atsimenat negu aš! Jei aš tiek jų atsiminčiau, gal ir man
nebūtų nuobodu dėžėje sėdėti...

Tada Almutė pasiėmė popieriaus lapą ir užrašė:

Pelytės: prašau šios dėžės negraužti. Čia ne sūris!

Tėtė juk sakė, kad sandėly gali būti pelių...

Užbaigusi darbą, Almutė nubėgo nusiplauti rankų
prieš vakarienę. Ant veidrodžio tebekabojo raštelis, tėve-
lio jai paliktas per Naujus Metus.

Būk gerutė —
daug šypsokis!
Auk didutė —
Pralenk ožius!

Almutė žinojo, kaip ji turi ožius pralenkti ir nusiprau-
sus nubėgo padėti mamytei stalą padengti.

ŽIEMA

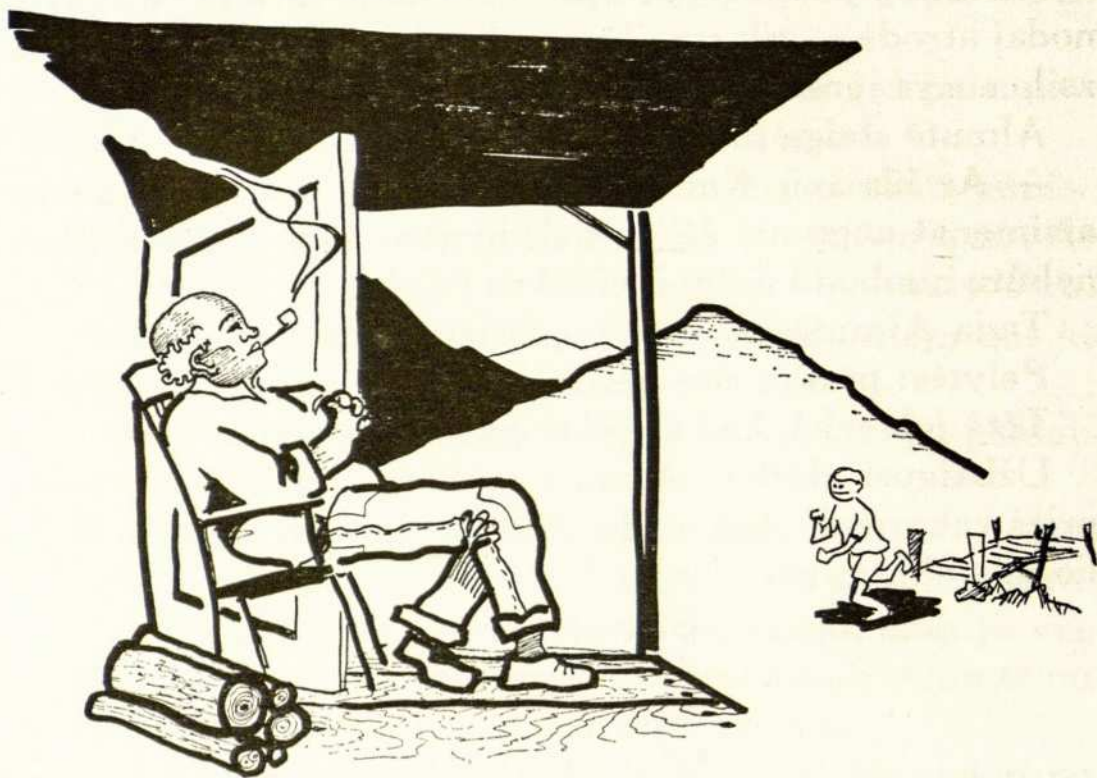
A. Kazanavičienė

Dengia žemę baltas pūkas;
Baltas stogas, baltos tvoros;
Baltus krūmus dengia rūkas:
Baltas, baltas visas oras.

DĖDĖ BARNABĖ

Iš Monteiro Lobato knygos
sulietuvino Rymantė Steponaitytė

Dėdė Barnabė buvo senas juodukas, kuris gyveno netoli tilto mažame namelyje su šiaudiniu stogu. Niekam nieko nesakęs, Petriukas pas jį nuėjo. Rado jį sėdintį ant kelmo, prie savo namelio durų, saulutėje besišildantį.

— Dėde Barnabe, aš seniai norėjau sužinoti vieną dalyką, bet niekas man nepasako. Ar yra sasi? — rimtai paklausė Petriukas.

Juodukas gardžiai nusijuokė. Prisikimšęs tabako į savo seną pypkelę, pradėjo pasakoti.

— Taip, Petriuk, sasi yra. Miestiečiai žmonės netiki, bet yra. Buvau maždaug tavo amžiaus, kai pirmą kartą pamačiau sasi. Tai buvo vergijos laikais, Parso Fundo dvare. Ten pirmą kartą pamačiau sasi. Nuo to laiko jau daug, daug metų praėjo.

— Tai pasakykit, kas yra tas sasi. Mano teta Anastazija sakė, kad Jūs viską žinot.

— Kaip nežinosiu, vaikeli. Man jau virš aštuoniasdešimt metų! Kas ilgai gyvena, daug žino...

— Pasakok pagaliau, kas yra tas sasi!

Juodukas ėmė pasakoti.

— Sasi, — pradėjo jis, — yra toks kipšiukas vienakojis, kuris laksto po pasaulį krėsdamas visokius šposus ir erzindamas kitus gyvius. Dantyse visad turi įsikandęs rūkstančią pypkelę, o ant galvos dėvi raudoną kepurėlę. Jo visa jėga yra toje kepurėlėje, kaip Samsono jėga buvo jo plaukuose. Kam pasiseka nutraukti ir paslėpti tą kepurėlę, tas įgyja paklusniausią vergą visam gyvenimui.

— Bet ką sasi išdarinėja?

— Ką tik gali, — atsakė juodukas. — Užraugia pieną, nulaužia adatas, paslepia žirklutes, sutaršo siūlus, paslepia siuvėjo pirštelį, prideda musių į sriubą, pridengia verdančias pupeles, apkeri kiaušinius, kad viščiukai neišsiristų. Jei randa vinį, atkiša smaigalį į viršų, kad kas įsidurtų. Visa, kas namuose blogo įvyksta, tai sasi darbas. Jis dar mėgsta šunis erzinti, vištas kiršinti ir arklius po lauką gainioti jų kraują siurbdamas. Sasi didelių blogybių nedaro, bet nepraeina diena, kad jis išdaigų neiškrėstų.

— Ar galima sasi pamatyti?

— Aišku, kad galima. Aš daug jų mačiau. Dar pereitą mėnesį vienas sasi mane erzino, bet aš jam parodžiau...

— O kaip ten buvo? Papasakok, papasakok!

Ir Dėdė Barnabė Petriukui papasakojo.

— Sutevus, aš kalbėjau poteries. Pasimeldus staiga užėjo noras sprogučių užkasti. Pasiėmiau iš svirno sausų kukurūzų, nuaizčiau, sudėjau į puodą ir padėjau ant ugnies. Tada atėjau į kampą pasipiaustyti tabako. Staiga girdžiu — kažkas už lango sušlamėjo. "Aha!" pagalvojau, "ar tik nebus koks sasi!" Taip ir buvo! Šmykšt — tuoj pasirodė sasi prie lango — juodas kaip anglis, su raudona kepurėle ir rūkstančia pypkele. Aš susitraukiau kampe ir apsimečiau miegas. Sasi pažiūrėjo į vieną pusę, į kitą ir išsoko į kambarį. Priėjo prie manęs ir, pasiklausęs knarkimo, šitikino, kad miegu. Ir pradėjo versti visus namus! Išvertė viską, vis uostydamas orą savo jautria nosyte. Puode pradėjo šnypšti

mano kukurūzai. Sasi pribėgo prie plytos, atsisėdo ant puodo ir pradėjo visaip mainytis. Ir užkerėjo man kukurūzus. Sudiev sprogučiams! Užkerėtas grūdas neišsprogsta, o virsta degučiu.

Tada jis atlėkė prie kiaušinių, kuriuos perėjo mano raiboji vištelė. Vargšė kone padvėsė iš baimės. Suriko kud-kud-kud-kuda ir išlėkė iš lizdo, visa pasišiaušus kaip ežys. Ir kas tada? Gi Sasi visus kiaušinius užkerėjo ir nė vienas viščiukas neišsirito.

Bet to dar neužteko! Sasi ėmė ieškoti mano molinės pypkėlės. Rado ją ant stalo ir įsidėjęs žarijėlę puf-puf-puf patraukė lygiai septynis kartus. Mat, sasi labai mėgsta septintą numerį.

“Palauk tu, nenaudėli”, pasakiau sau tyliai, “aš tau parodysiu! Tu dar sugrįši ir tada pamatysi”...

Taip ir buvo. Viską išvertęs ir sumaišęs, sasytis išdūmė lauk, o aš pradėjau ruošti jo sugrįžimui.

— Ir jis grįžo? — paklausė Petriukas.

— Aišku, kad grįžo. Sekantį penktadienį, lygiai tą pačią valandą vėl pasirodė. Pasižiūrėjo pro langą, išgirdo mano dirbtinį

knarkimą ir išoko vidun. Vėl viską išvartė kaip pirmiau ir pradėjo ieškoti mano pypkelės. Pypkelė, kaip visada gulėjo ant stalo. Sasi ją įsikando ir nuėjo prie plytos žarijėlės pasiimti. Ją atsinešė mėtydamas iš rankos į ranką.

— Ar teisybė, kad sasi turi skylę delnuose?

— Taip. Kai pasigauna žariją, jis labai mėgsta mėtyt iš vienos rankos į kitą per delno skylę.

Atsinešęs žariją, įsidėjo į pypkelę ir atsisėdo. Sudėjęs koją ant kojos, ruošėsi ramiai parūkyti.

— Bet kad jis turi tik vieną koją! Kaip jis galėjo koją ant kojos sudėti? — sušuko Petriukas.

— Ak, vaikeli, tu nežinai koks tas sasi gudrus burtininkas! Turi tik vieną koją, bet jei nori, kojas susikryžiuoja lyg turėtų dvi. Nieks nežino ir negali išaiškinti, kaip jis tai padaro. Tai jo vieno paslaptis.

Susikryžiaavęs kojas, sasi pradėjo pūsti dūmelį po dūmelio, labai patenkintas gyvenimu. Bet staiga — BUM! — sprogo, sasi išskrido pro langą ir kūliais nėrė į padanges!

Petriukas išplėtė akis, lyg nebūtų supratęs, kas atsitiko.

— Iš kur tas bum? Kas atsitiko? — paklausė.

— Ogi prikišau parako po tabaku! — sušuko Dėdė Barnabė, skardžiai nusijuokdamas. — Parakas sprogo jam betraukiant septintą dūmelį, ir taip sasi su apsmilkusiu snukučiu išrūko ant visados.

— Kaip gaila! Aš taip norėjau jį pamatyti...

— Bet, vaikeli, ne vienas sasi pasaulyje... Tas pradingo ir niekados nesirodė, bet kiek kitų aplinkui sukinėjasi! Pereitą savaitę vienas pasirodė Quinko Teišeino ganykloje ir iščiulpė jo gražiausios kumelaitės kraują — tos su balta žvaigžde kaktoj.

— O kaip jis gali iščiulpti gyvulio kraują?

— Nugį štai kaip. Iš karčių padaro kilpą, jon tvirtai įkiša koją, įkanda ir čiulpia kraują taip, kaip šikšnosparnis. Bet sasi labai bijo šventų daiktų — medalikėlių, šventinto vandens, kryželių. Ką nors švento pamatęs, sasi šuniu virsta ir lekia tolyn septynmyliais čebatais!

(Bus daugiau)

PILYPUKAS

Vytė Nemunėlis

Bėgo lapė per tiltuką,
Susitiko Pilypuką —
Rida, rida ridaduka,
Striukučiuką, mažučiuką.

— Oi, Pilypai, bus blogai,
Ko ant tilto užlipai?...

Brašku tiltas subraškėjo,
Pilypukas sudrebėjo:
Dėjo, dėjo ridadėjo,
Į upelį nudardėjo!

— Oi, Pilypai, jau blogai,
Ko nuo kojų nukrypai?

KEISTUOLIS

B. Ažuolas

Arvydas užbėgo laiptais dviem šuoliais ir sušuko:

— Aš namie!

Jis pasidėjo savo lietuviškas knygas, iš šeštadieninės parneštas, ir sėdo pietų.

— Milžiniškas sunkvežimis mūsų gatvėje stovi, — prabilo jis baigęs ryti antrą blyną. — Pilnas medinių dėžių — gal gi tie žmonės baldų neturi!

— Jie iš Europos, smarkuoli. Jų baldai tose dėžėse sudėti... Bet tu neryk, kaip smakas. Užspringsi, — atsakė mama, žvilgtelėdama pro langą.

— Turiu skubėt, mama. Šiandien turim čiuožimo rungtynes. — Gal žinai, kur mano pačiūžos?

— Tai man išminčius! O kur pasidėjai?

Pačiūžos atsirado ir mama Arvydą išleido. Ant laiptų abudu sustojo pažiūrėti, kaip naujiems kaimynas sekasi kraustyti.

— Arvydai, žiūrėk, jie turi berniuką tavo amžiaus! Kokie šviesūs plaukai! Tiesa, kažkas sakė, kad mūsų nauji kaimynai bus švedai...

— Mmmm, — sumurmėjo Arvydas; — sudiev mama!

— Arvydai, palauk. Gal gali nusivesti tą berniuką į savo rungtynes. Jis atrodo toks vienišas.

— Bet, mama, aš jo nepažįstu. Be to, ką draugai sakys? Šiandien labai svarbios rungtynės, ne tik taip sau...

— Gali susipažinti — gal jis ir čiuožti moka...

— Kas nori tokio keistuolio! — spyrėsi berniukas. — Jo rūbai tokie keisti — žiūrėk, švarkas turi diržą užpakalyje. Nieks taip nenešioja!

— O kas? Tavo švarkas neturi diržo — gal tu jam atrodai keistuolis.

Mama įėjo vidun ir daugiau nieko nebesakė. Arvydas nuėjo gatve. Jis turėjo praeiti pro sunkvežimį ir šviesiaplaukį berniuką, kad pasiektų čiuožyklą. Nieko nepadarysi, turės jį užkalbinti.

— Labas! — sušuko jis, praeidamas.

Berniukas stovėjo tarp medinių dėžių ir nedrąsiai pamojavo.

Arvydas parodė pirštu į save ir tarė: "Arvydas".

Berniukas taip pat parodė į save ir tarė: "Olaf." Jis įsmiegė akis į Arvydo pačiūžas, bet Arvydas greit pamojavo ir pradėjo dar greičiau eiti. Jis jautė, kad berniukas į jį žiūri, kad susidomėjo jo pačiūžomis. Arvydas sustojo ir apsisuko.

— Ar turi pačiūžas? — paklausė, rodydamas savąsias.

— Ja! — atsakė berniukas, nusišypsodamas. Jis prišoko prie vienos medinės dėžės, atlupo dangtį su metaliniu kabliu, pasiraušė, pasiraušė ir ištraukė pačiūžas.

Dviem šuoliais palipęs laiptais, kažką sušuko vidun. Išėjo graži, aukšta šviesiaplaukė moteris.

— Ja, — tarė ji, žiūrėdama į Arvydą.

Olafas užsimetė pačiūžas ant pečių kaip ir Arvydas, ir juodu nužygiavo. Arvydas vis galvojo, ką jo draugai sakys. Kaip Olafas dalyvaus rungtynėse? Jis net susikalbėti nemoka! Tačiau jis nedrįso svetimtaučiu berniukui parodyti savo nepasitenkinimo, nes tas toks laimingas atrodė. Jis visur dairėsi, viską stebėjo, bet neatsiliko nuo Arvydo spartaus žingsnio.

Pagaliau juodu pasiekė čiuožyklą.

— Ei, Arvydai, gerai, kad draugą atsivedei! Petras negalėjo ateiti — mama nusiuntė pas dantistą.

Olafas žaibo greitumu užsisegė pačiūžas ir pasileido ant ledo. Arvydas su draugais spoksojo, akis išplėtęs. Olafas puikiai čiuožė! Jis pasispyrė. Pačiūžos sužibo. Apsisuko vieną kartą, antrą, trečią. Švyst, švyst perčiuožė per visą čiuožyklą atbulas!

— Bravo! — sušuko visi berniukai.

— Hi-hi! Palauk, kol ana komanda jį pamatys, Arvydai, — sušuko Fredis. — Pažaliuos iš pavydo. Rungtynės beveik laimėtos. Iš kur tu jį iškasei?

Po rungtynių Arvydas grįžo namo laimingas. Tikrai, jie laimėjo. Įėjęs į namus pajuto pyragaičių kvapą. Koks gardumėlis!

— Gavau naują receptą iš Olafo mamos. Jei perdaug keisti, galėsi nevalgyti, — prabilo Arvydo mama.

— Gerai, galėsim pataupyti baliui. Už savaitės Olafas tikrai bus mūsų komandos vadas, reikės švęsti įvykį, — atsakė Arvydas, stovėdamas vidury virtuvės sunėręs rankas už nugaros taip, kaip jo tėvas darydavo apie rimtus dalykus šnekėdamas.

IŠTARK LABAI GREITAI

Gervė gyrūnė gyrėsi gerą girą girioje gėrusi.

Geltonasis gaidys gieda girininko garduke.

Kupeta su kupetaite, pakupetis su kupetviete.

Trinugaris su dvinugariu vinguriuodamas rungėsi.

Virvė, virvelė, virvykštė ir virvagalys.

PUPUČIO PASAKA

Linutė

Puputis turėjo slogą ir negalėjo eiti į peliukų mokyklą. Ant staliuko stovėjo rudas buteliukas su vaistais nuo kosulio. Puputis susiraukė. Neskanūs! Gerai, kad uždaryti ir negali išeiti. Greičiausiai tie vaistai ir negražūs. Bet kai mama jam pylė į burną, jis plačiai atidarė snukutį. Ką darysi, jis jau per didelis verkti. Keista, jis kartais per mažas, o kartais per didelis. Ką darysi?

Puputis skaitė knygą.

“Vieną kartą, seniai, seniai”, knygoje buvo parašyta.

— Kažin kaip seniai? — galvojo sau Puputis. — Ar vakar? O gal pernai žiemą? Tai jau labai seniai. O gal tada, kai aš buvau mažiukas kvailiukas ir maniau, kad slogą uodegytėje turėjau. Tai dar seniau...

“Vieną kartą, seniai, seniai gyveno karalius”, toliau skaitė Puputis.

— Hmmm, karalius... Mamyte, — staiga sušuko Puputis, — kaip karalius sužino, kad jis karalius? Ar jo mamytė jam paskaito pasaką kaip “seniai, seniai gyveno karalius”?

— Nežinau, vaikelį, gal ir paskaito. Ir tu skaityk toliau, gal sužinosi.

Bet Puputis nebenorėjo skaityti, nes tą pasaką jau labai gerai žinojo. Padėjęs knygą, jis tik sėdėjo kėdėje ir kojas supo — pirmyn, atgal, pirmyn, atgal. Nebuvo kas veikti. Jis jau savo Naujų Metų pasiryžimus surašė ir prie lovytės pakabino. Didelės raudonos raidės sakė, kad Puputis bus: 1. geras, 2. tvarkingas. Užtat jis savo pasakų knygą tvarkingai padėjo, užtat jis tik sėdėjo ir kojas supo, nors labai norėjo po kambarį palakstyti.

Staiga Puputis paėmė lapą popieriaus ir nusijuokė:

— Aš žinau, ką aš padarysiu!

Puputis dirbo, dirbo, kol net iškištas liežuvėlis sušalo. Bet pagaliau pabaigė ir nubėgo parodyti mamytei.

Mamytė taip pat nusijuokė: Puputis nupiešė save su karūna ant galvos ir parašė — “Seniai, seniai gyveno karalius Puputis...”.

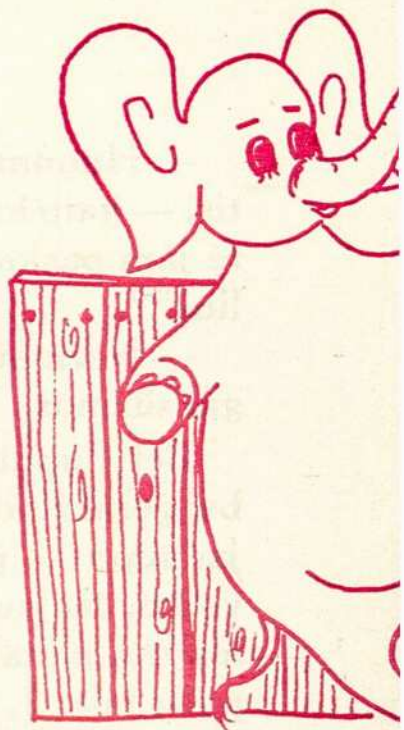
— O gal karalius Puputis norėtų man padėti pyragaičius kepti? Karaliai turi labai daug dirbti. Užtat ir pasakas apie juos parašo, nes jie tiek daug visko padaro.

Puputis užsirišo mamytės prijuostę ir pradėjo piaustyti tešlą. Piaustė, piaustė, kol pripiaustė trisdešimt karūnėlių.

— Visi, kurie valgys šituos pyragaičius, pasidarys karaliai, karalienės, karalaitės ir karalaičiai. Bet tik po vieną, ne visi keturi iš karto! Tada aš parašysiu pasaką: “Seniai, seniai gyveno...” Ir koks nors peliukas ar vaikiukas galės paskaityti, kai slogą turės.

KAS NORĖTŲ RUŽAVO DRAMBLIO?

J. Slėnys

Po švenčių liko tik vienas vienintelis ružavas dramblys. Jis pigus, mandagus, gana švarus, ružavas — visai gražus! Norėčiau kam nors jį parduoti, o gal net ir padovanoti... Jei kas to dramblio nori, prašau tuoj paskambint.

Ružavas dramblys išmintingas — gali būti labai naudingas. Jis moka pats atidaryti duris, nes pro langą niekaip neįlįs! Jis gali atsakyti telefoną, tik jo balsas gana plonas. Ir mėgsta kambarius dažyti, bet atsargiai — gali aptaškyti.

Ružavas dramblys labai drąsus — jis visada apgintų jus. Jam niekas kelio nepastos, nes nieks neturi tokios odos! Jis gali gaisrus užgesinti ir parašiotus nuo medžių nukabinti. Ir kai reikia greitai bėgti, gali juo pilnai pasitikėti.

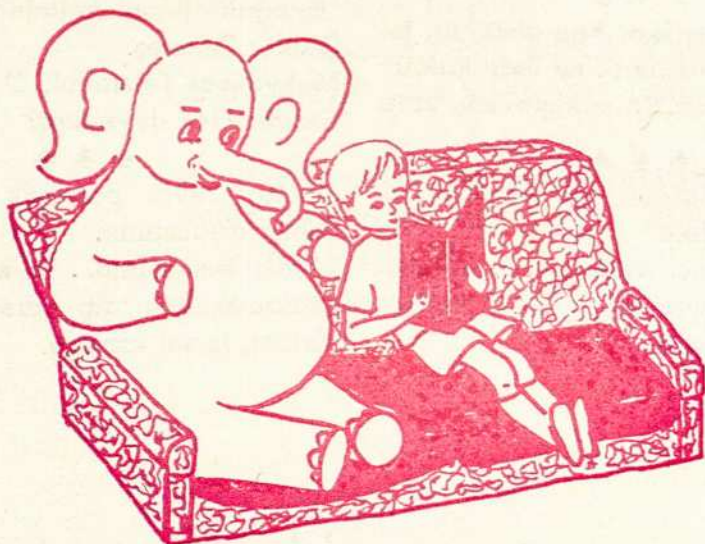

Ružavas dramblys labai švelnus — mėgsta gerai apšildytus namus. Su juo gali tyliai ant sofos pasėdėti ir televiziją pažiūrėti. Gali jam “Rudnosiuką” paskaityti ir išmokyti paveikslus paišyti. Jis mėgsta ir šokius, žaidžia žaidimus visokius.

Ružavą dramblių gali nusivesti į svečius ir gėdos tau nebus. Nes jis ant pirštų niekam neužmins ir svetimų kaliošų nepaims. Jis tortą su arbata valgo taip dailiai, kad net nebyra trupiniai. Tik sunku jį gražiai aprengti, nes jo tiek daug yra apdengti!

Va, matot, liko tik vienas vienintelis ružavas dramblys — gal kas norėtų tokį draugą įsigyti ir pas save palaikyti? Jis pigus ir mandagus, visą gyvenimą ištikimas bus — ir kai jo spalva nebepatiks, jis mėlynas būti mielai sutiks!

SYPSNIUKAI

Jonas: Ar parašei tėvams, kaip tau patinka čia mokytis?

Tomas: Parašiau štai kaip: Mieli tėveliai, mūsų mokykloje yra 480 berniukų. Aš būčiau labai laimingas, jei būtų 479!

▲ ▲ ▲

Jurgelis: Močiute, kam reikalingi akiniai?

Močiutė: Jie viską padidina, kad geriau matyčiau.

Jurgelis: O! gerai! Močiute, prašau užsidėti akinius ir man atpjauti gabalą torto.

▲ ▲ ▲

Sūnus: Tėveli, prašau man duoti pinigų. Man baisiai reikia!

Tėvas: Gerai, jei atsakysi į vieną klausimą.

Sūnus: Į kokį?

Tėvas: Kiek lapų turi tas medis mūsų kieme?

Sūnus: Tris tūkstančius du šimtus keturiasdešimt penkis.

Tėvas: O iš kur tu žinai?

Sūnus: Tėveli, tai jau antras klausimas. Tu sakei, kad tik į vieną turiu atsakyti!

▲ ▲ ▲

Nervuota moteriškė: Kas atsitiktų, jei mūsų laivas susidurtų su ledo kalnu? Laivo kapitonas: Kalnas stovėtų, kaip visada!

▲ ▲ ▲

Motina: Na, Juozuk, ką šiandien išmokai mokykloje?

Juozukas: Nieko, mamyte. Tokia moteris norėjo žinoti, kaip rašosi "katė" ir aš jai pasakiau...

Mama: Rimute, aš maniau, kad tu šunų nebijai. Kodėl tu taip laikais man už rankos?

Rima: Aš to šuns nebijau, bet man atrodo, kad jis to nežino...

▲ ▲ ▲

Vienas mokslininkas kartą vėlai grįžo namo. Tą vakarą labai lijo. Grįžęs, jis atsargiai paguldė savo lietsargį į lovą, o pats atsistojo į kampą išdžiūti. Ar žinote, kodėl jį vadina "susi-maišiusiu mokslininku"?

▲ ▲ ▲

Mokytoja: Gerai, vaikučiai, dabar žinosite, kaip reikia sudėti skaičius ir kaip atimti. Ar yra klausimų?

Algis: Taip. Kur skaičiai dingsta, kai lentą nutrinat?

▲ ▲ ▲

Tikybės mokytoja: Mes turime būti labai geri, nes kai nueisime į dangų, Dievulis mums atlygins. Ar kas gali man pasakyti, kas gaus didžiausią karūną danguje?

Genutis: Aš manau, kad tas, kuris turės didžiausią galvą!

▲ ▲ ▲

Mokytojas: Onute, kaip sakome "žmogus" daugiskaitoje?

Onutė: Žmonės.

Mokytojas: Teisingai. O "vaikas"?

Onutė: Gal dvynukai?

▲ ▲ ▲

Motina: Tėvai, pažiūrėk, ar Simutis nebijo griaustinio.

Tėvas: Ne, nebijo. Jis ką tik manęs paklausė, kas taip garsiai televiziją užstatė, ir vėl užmigo.

APIE PUŠELĖS NORUS

Sulietuvino D. Polikaitienė

Miško vidury augo pušelė. Ji buvo graži, tiesi, lieknomis šakomis. Neturėjo didelių lapų, kaip šalia jos augęs ąžuolas. Ant jos šakelių augo spygliai — kaip žalios, ilgos adatos.

— Kokia graži pušelė! — čirškėjo paukščiai.

— Kokia puiki pušelė! — dūzgė biteles, rinkdamos medų slėnyje.

Bet pušelei nebuvo linksma.

— Oi, oi, oi! — dejavo ji, — kodėl aš turiu adatas vietoje lapų. Man jos visai nepatinka. Aš taip norėčiau turėti auksinius lapelius. Kaip aš tuomet saulėje žibėčiau! Kokia būčiau graži!

Visas dienas pušelė skųsdavosi ir sakydavo: — Kad tik aš turėčiau auksinius lapus!

Vieną naktį pro šalį keliavo Medžių Laumė.

— Pušele, aš tavo norus išpildysiu. Duesiu tau auksinius lapus.

Pabudusi sekantį rytą, mažoji pušelė ant savo šakelių neberado spyglių, bet jų vietoje jau augo auksiniai lapai. Kai saulė pakilo, ji tarė pušelei:

— Labas rytas! Kokie gražūs tavo lapai! Bet aš juos galiu dar labiau pagražinti!

Saulė nukreipė savo spindulius ant pušelės lapų ir viskas auksu sužibėjo. Kokia laiminga buvo mažoji pušelė! Paukščiai ir bitės stebėjosi jos gražiais auksiniais lapais.

Atėjo naktis. Į mišką įslinko žmogus su dideliu juodu maišu. Jis skynė pušelės auksinius lapus ir kimšo į maišą.

— Ryt aš juos mieste parduosiu. Koks turtingas tada būsiu! — kalbėjo sau žmogus.

Vargšei pušelei nebeliko nė vieno lapo. Ji labai nusiminė.

— Oi, oi, oi, kaip negerai auksinius lapus turėti, — dejavo ji. Verčiau turėti lapus iš stiklo! Jie žibėtų prieš saulę taip, kaip auksiniai lapai, bet niekas jų man nenuskintų!

Sekančią naktį Medžių Laumė davė pušelei stiklinius lapus.

— Labas rytas! — pasveikino ją kitą rytą saulutė. — Kokie gražūs tavo lapai, bet aš juos dar labiau pagražinsiu!

Ir vėl saulutės spinduliai apšvietė pušelės lapus, ir jie žibėjo kaip kristalas.

Bitelės ir paukščiai džiaugėsi. Džiaugėsi ir pušėlė.

Užėjo naktis ir pakilo smarkus vėjas.

— Ūūū, ūūū, ūūū! — Ūžė vėjas ir pūtė, kiek tik galėdamas. Trakšt, trakšt, skilo pušelės stikliniai lapai, o stiklo šipulėliai ėmė birti žemėn.

— Oi, oi, oi! — dejavo pušėlė. — Labai klydau, kai prašiau stiklo lapų. Aš norėčiau turėti žalius lapus, tokius kaip ąžuolo. Vėjas jų tikrai nenupūstų!

Ir vėl Medžių Laumė jos norą išpildė — davė jai žalius lapus.

— Kokie gražūs tavo lapai, — prasitarė kitą rytą saulė. — Jau ir aš nebegaliu jų pagražinti. — Visi paukščiai ir bitelės džiaugėsi pušelės grožiu. Ir pati pušėlė buvo labai laiminga.

Kitą naktį į mišką atkeliavo oželis. Jis pamatė pušelės žalius lapus ir apsilaižė.

— Kokie gardūs bus tie lapai! Visai žemai jie auga, net ir aš galėsiu pasiekti!

Ir ėmė oželis kramtyti pušelės lapus. Kramtė kramtė, kol visus sukramtė.

Nuliūdo vargšė pušėlė.

— Vagis nuskynė visus auksinius lapus, vėjas sudaužė stiklinius, o dabar oželis sukramtė žaliuosius! — Būtų geriausiai, jei vėl turėčiau savo žaliąsias adatas.

Medžių Laumė išgirdo pušelės norą ir gražino jai spyglius. Pušėlė net nušvito, tokia laiminga buvo!

— Spygliai geriausiai tinka mažom pušelėm! Lapai tebūna medžiams! Aš nieko kito daugiau nebenorėsiu! — kartojo pušėlė, smagiai linguodama vėjuje.

PASAKA...

Bernardas Brazdžionis

**Gerais moku pasaką mamytės
Apie užburta karalaitės dvarą,
Apie pyragą, iškeptą pelytės,
Ir trijų brolių pamotę negerą.**

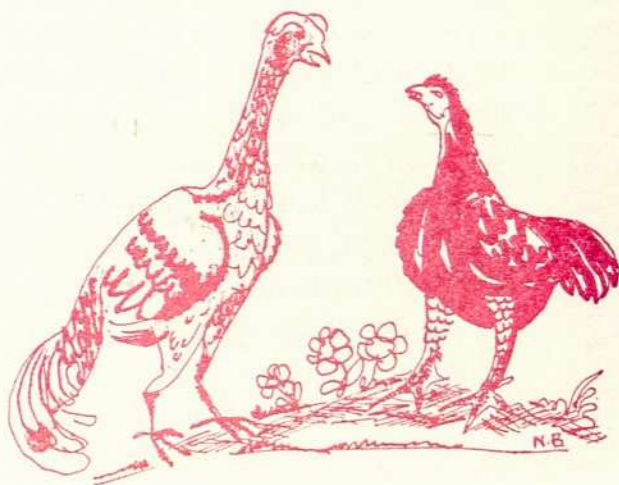
**Kiekvieną vakarą, saulutei nusileidus,
Bijau vaiduoklio iš tamsios pasaulės;
Gyvas iš šulinio atėjęs, skamba aidas —
Sesuo avytė mano, avinėlis — brolis.**

VIŠTŲ GINČAS

Pagal Erroll Hay Colcock

sulietuvino Agnė Kižienė

Vieną kartą gyveno trys vištos — rusva, juoda ir kanapėta. Kas rytą, saulei patekėjus, rusvoji ir juodoji susiginčydavo.

— Aš esu gražiausia višta mūsų daržinėje! — pradėdavo rusvoji. — Tu perdaug juoda, o kanapėtoji nei šiokia, nei tokia.

Kanapėtoji višta kiek pasiklausydavo ir tyliai išeidavo į kiemą kirminėlių pasikapstyti.

Rusvoji ir juodoji ginčydavosi per visą dieną, kuri iš jų gražiausia. Netoli daržinės augo didelis ąžuolas. Tame ąžuole gyveno išmintingoji pelėda. Ji klausėsi, klausėsi vištų ginčo, kol pagaliau jai baisiai nusibodo. Vieną vakarą ji vištoms pasakė:

— Tik paklausykit manęs. Aš jums pasakysiu ką daryti!

Visos trys vištos subėgo prie ąžuolo pasiklausyti išmintingosios pelėdos.

— Rytoj jūs visos turit iškelti. Užlipkite į kalną ir sugrįžkit prieš saulei nusileidžiant. Tada jums pasakysiu, kuri višta gražiausia.

Anksti rytą vištos iškeliavo. Truputį paėjusios, pamatė drugelį voratinklyje.

— Oi, oi, mielos vištelės, gelbėkit! — šaukė drugelis, sparneliais plasnodamas. — Niekaip negaliu iš šito voratinklio išlįsti!

— Mes neturime laiko! — kudakino rusvoji ir juodoji višta.

— Tikrai neturime! Pelėda mums liepė lipti į kalną ir grįžti prieš
temstant. Tada ji mums pasakys, kuri gražiausia.

Ir abi nuskubėjo, besiginčydamos, kaip visada.

Bet kanapėtajai vištytei pagailo drugelio. Ji švelniai snapeliu atpainiojo voratinklį ir drugelį paleido. Atsisveikino ir nukeliavo sau viena, nes anos dvi jau buvo toli nustraksėjusios.

Už valandėlės ji pamatė mažą paukštelį prie upės.

— Čir-čir-čir. Bandžiau skristi, bet paklydau! — dejavo paukštelis. — Negaliu lizdelio pasiekti.

Kanapėtoji vištelė op! ir įkėlė paukščiuką į lizdą.

Tuo tarpu rusva ir juoda višta jau leidosi nuo kalno žemyn. Jos labai skubėjo, kad tik saulė nenusileistų. Taip beskubėdamos, praėjo pro varlytę.

— Kvar-kvar! — šaukė varlytė. — Paslydau ir įkritau! Kvar-kvar. Prašau man padėti išlipti! Prūdas čia pat, bet aš, kvar-kvar, išlipti negaliu.

— O, mes neturime laiko! Tikrai neturime, — atsakė gražuolės vištos. — Labai skubame grįžti daržinėn. Ten sužinosime, kuri gražiausia!

Priėjusi duobę, kanapėtoji vištelė sustojo. Išoko vidun ir tarė varlytei:

— Šok man ant nugaros ir aš tave iškelsiu!

Varlė taip ir padarė. Strykt — užsoko. Kanapėtoji ją įkėlė, nunešė į prūdą ir padėjo ant vandens lelijos lapo. Tada nukeliavo toliau.

Rusva ir juoda višta skubėjo tolyn ir tolyn. Beskubėdamos vis ginčijosi.

— Žinoma, kad aš gražiausia, — pūtėsi rusvoji. — Jokia višta neturi tokių gražių plunksnų kaip aš!

Juodoji višta pagalvojo: "Tikrai, juodos plunksnos ne tokios gražios kaip raudonos, bet"...

— Kud-kud-kud-kuda! Pelėda juodą spalvą labai mėgsta. Pažiūrėsim, ką ji pasakys!

Taip besiginčydamos, jos beveik ant vėžliuko užlipo. Tas gulėjo ant nugaros apvirtęs ir verkė.

— Oi-oi-oi! Kas man padės? Kas man vargšeliui padės?!

— Neturim laiko, neturim laiko! — kudakino gražuolės.

Vargšas vėžliukas spardėsi ir spardėsi, kol kanapėtoji vištelė pribėgo. Ji tuoj jį atvertė ir ant kojų pastatė.

— Tai išalkau! Visą dieną nė vabalėlio pagaut negalėjau, ant nugaros gulėjau! Ačiū, ačiū! — padėkojo vėžliukas ir nušliaužė vakarienės ieškoti.

Už kalno pasirodė mėnulis. Rusvoji ir juodoji višta uždusios įskubėjo kieman. Išmintingoji pelėda sėdėjo ant ąžuolo šakos ir laukė.

— Kur kanapėtoji vištelė?

— O, mes labai toli ją palikom! Ji taip lėtai eina. Be to, ji vis vien negraži. Geriau pasakyk, kuri iš mudviejų gražiausia, — kudakino rusvoji višta.

— Tris išsiunčiau, visos trys turite ir grįžti. Turime palaukti kanapėtosios. Kitaip bus neteisinga! — nusprendė pelėda.

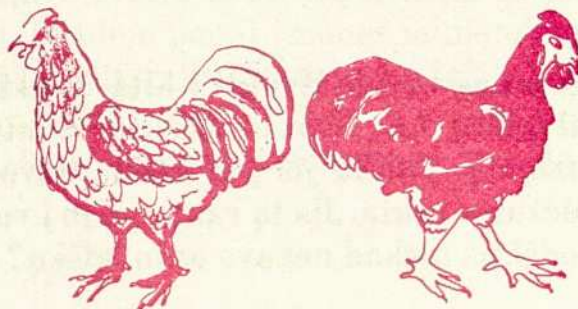
Jau buvo visai tamsu, bet mėnulis dar aiškiai švietė, kai kanapėtoji pasirodė kieme.

— Ot tai tau! Nepasivelki, ką? Sliekas greičiau už tave šliaužia, — barėsi rusvoji.

— Ką tu taip ilgai veikei? Jau seniai tavęs laukiam! — barėsi ir juodoji.

Išmintingoji pelėda pažiūrėjo į mėnulį, pažiūrėjo į tris vištas ir tarė:

— Paklauskite! Aš jums viską pasakysiu. Šį rytą išleidau jus į kelionę. Rusvoji ir juodoji lėkė, kiek galėdamos ir niekur nesu-

M.B.

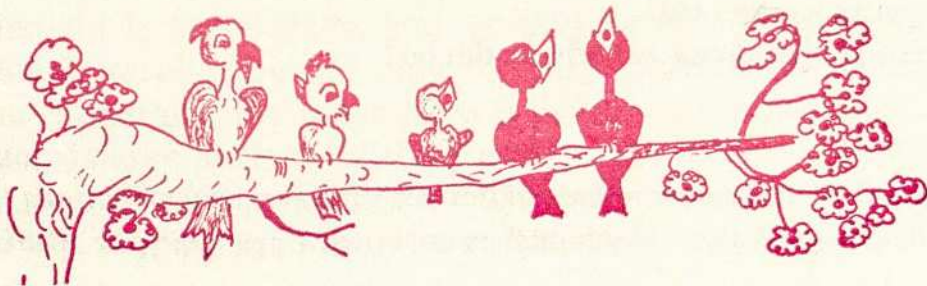
stojo. Kanapėtoji išgelbėjo drugelį iš voratinklio, nunešė paukštelį į lizdą, ištraukė varlytę iš duobės ir pastatė vėžlį ant kojų.

— O iš kur tu žinai? — piktai paklausė gražuolės.

— Aš labai išmintinga, sena pelėda. Aš daug ką žinau. Kanapėtoji vištelė yra gražiausia, nes jos širdis gera ir graži!

Ir pelėda nuskrido.

Dvi gražuolės vištos nustraksėjo į daržinę. Ir daržinėje pirmą kartą buvo tylą, nes niekas nesiginčijo!

TRUPUTĮ PAGALVOK!

1. Vienas ponas turėjo išvykti į kitą miestą. Jis parašė savo žmonai laišką, kad iš pašto dėžutės išimtų visus jo laiškus ir jam atsiųstų. Tačiau jis per klaidą buvo su savim pasiėmęs pašto dėžutės raktą. Jis tą raktą įdėjo į voką ir nusiuntė žmonai. Kodėl jis niekad negavo savo laiškų?
2. Kartą naktinis sargas saugojo turtuolio namus. Turtuolis ruošėsi skristi per jūrą į Europą. Vieną rytą sargas pas jį atėjo ir tarė:
— Žinai, paklausk manęs ir neskris šesťadienį lėktuvu. Pereitą naktį sapnavau, kad tas lėktuvas nukrito ir visi žmonės žuvo. Paprastai mano sapnai išsipildo!
Turtuolis paklausė sargo, neskrido. Ir, iš tikro, tas lėktuvas nukrito į jūrą.
Sekantį pirmadienį jis pasikvietė sargą ir jam tarė:
— Tavo patarimo paklausiau, bet tave atleidžiu iš darbo. Negeras sargas esi!
Kodėl jis sargą atleido iš darbo?

Atsakymai: 1. Todėl, kad voką su raktu paštininkas įmetė į pašto dėžutę. 2. Todėl, kad sargas naktį miegojo, kai turėjo saugoti namus. Jis juk sakė, kad sapnavo!

ŽVIRBLIS GUDRUOLIS

Lietuvių pasaka

Gyveno kartą žmogus, pavarde Žvirblis. Jis mėgdavo juokauti, visokias pranašystes išgalvoti. Kartais jam tikrai pasisekdavo atspėti, kas bus. Kaimynai ėmė pas jį lankytis ir klaustis įvairių dalykų. Vienas nori žinot, kada bus lietus, kitas — kada mirs, trečias — ar turės svečių iš tolimų kraštų. Žvirblio vardas pasklido po visą šalį. Pradėjo pas jį žmonės miniomis plaukti. Visi ėmė jį burtininku laikyti, o jis viską juoku laikė.

Kartą karaliaus duktė pametė žiedą. Karalius ieškojo žmogaus, kuris jam pasakytų, kur tas žiedas dingo, nes jis buvo labai

brangus. Žmonės jam papasakojo apie burtininką Žvirblį. Karalius išsiuntė savo tarnus, kad jį atvestų į dvarą. Žvirblis atsisakė pėsčias eiti ir pareikalavo, kad jį vežtų karieta. Išgirdęs apie jo išdidumą, karalius baisiai supyko ir liepė tarnams žiedo ieškoti. Tarnai jo nerado, nes patys buvo jį pavogę. Tada karalius, nusiminęs, pasiuntė karietą Žvirblį parvežti. Tas labai nusigando. Jis manė, kad čia viskas juokais, o dabar pasirodo, kad sveiku kailiu neištrūks. Atsisveikino Žvirblis su žmona ir vaikais ir išvažiavo.

Karalius liepė Žvirbliui žiedą surasti, o jei per tris dienas neras, bus nustumtas nuo pilies bokšto. Uždarė Žvirblį atskirame kambary ir paliko. Tas išsigandęs pradėjo aimanuoti ir prašyti, kad Dievas jį apsaugotų nuo baisios mirties. Trys tarnai, kurie buvo pavogę žiedą, susitarė klausytis prie durų, kad sužinotų, ką tas senis darys. Jei jis žinotų apie jų vagystę, nutarė prašyti, kad nepasakytų karaliui. Vienas priėjo prie durų, prikišo ausį ir klausė. Žvirblis sunkiai atsiduso:

— Jau vieną dieną turiu. Dar liko dvi gyventi.

Tarnas, išgirdęs žodžius “jau vieną turiu”, manė, kad jau vieną vagį turi, ir labai išsigando. Nubėgo pas kitus du ir papasakojo, ką girdėjo.

Sekančią dieną atėjo budėti antras tarnas. Žvirblis vėl gailiai sudejavo:

— Jau ir antrą turiu. Liko tik-tai viena.

Tarnas išsigandęs pasakojo kitiems, kad tas senis jau susekė du vagis.

Trečią dieną nuėjo klausytis trečias tarnas. Ir tas tą patį išgirdo. Tada visi trys susitarė eiti pas Žvirblį prašyti, kad jų neskųstų karaliui, jie atiduosią žiedą gražiuoju. Žvirblis liepė pagauti didžiausią gaidį ir jam atnešti. Jis žiedą sukimšo gaidžiui gerklėn, ir tas jį nurijo.

Ketvirtą rytą atėjo karalius pas Žvirblį ir liepė pasakyti, kur žiedas. Žvirblis liepė paleisti viso dvaro vištas ir nuėjęs parodė karaliui didžiausią gaidį. Tą gaidį papiovė ir žiedą rado.

Bet karalius netikėjo Žvirblio nuostabiomis galiomis ir liepė ateiti pas jį į sodą pasikalbėti. Karalius užsimanė iš jo pasijuokti. Padėjo ant kėdės kiaušinių ir uždengė. Kai Žvirblis atėjo, pakvietė jį atsisėsti. Žvirbliui buvo nejauku prie karaliaus šono sėdėti. Susigėdęs sumurmėjo:

— Ką jau čia, didis valdove, patupdysi mane kaip vištą ant kiaušinių.

— Atspėjai! — sušuko nustebeję karalius. — Čia buvo padėta kiaušinių.

Žvirblis taip pat nustebo, nes jis nieko apie tai nežinojo.

— Dar tavęs nepaleisiu. Grįžk čia už valandos, — įsakė karalius.

Karalius pavožė po puodu paukštį ir liepė atspėti, kas po puodu pavožta. Žvirblis nusigando:

— Žvirbleli, Žvirbleli, papuolei į karaliaus rankas, tai ir neištrūksi...

— Atspėjai! — vėl sušuko karalius. Jis pakėlė puodą ir žvirblelis nuskrido.

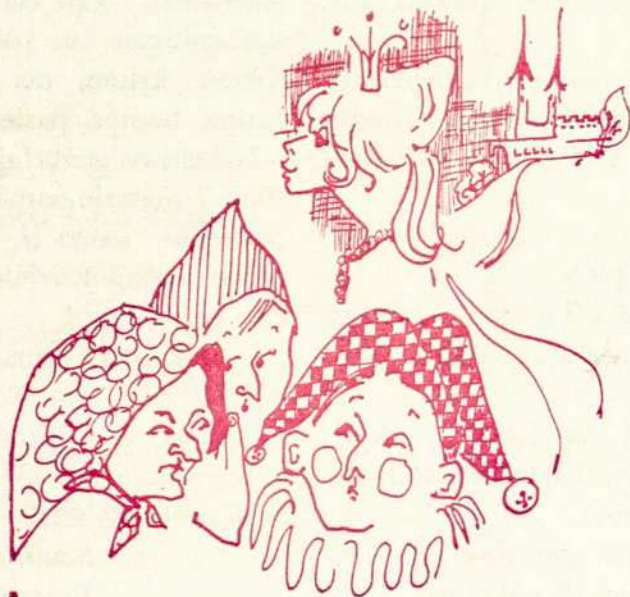
Karalius jau norėjo Žvirblį paleisti, manydamas, kad jis tikrai burtininkas. O tas ir vėl užsimanė išdaigą iškrėsti.

— Neisiu, — sako. — Turėsite mane karietoj nuvežti.

Užpyko karalius ir liepė Žvirblį nuo pilies bokšto nustumti. Kai tarnai jį vedė nužudyti, karalius atsiminė, kad norėjo sužinoti, kada mirs. Žvirblis šyptelėjo ir tarė:

— Tris valandas po mano mirties.

Karalius net pažaliavo iš baimės. Greit sušaukė tarnus ir liepė ko greičiausiai senį iš pilies išvežti. Ir dar aukso maišą pridėjo, kad tas naujų pranašysčių neprigalvotų.

MŪSŲ KŪRYBA

RUDUO?

Vieną ypatingai gražią rudens dieną išėjau pasivaikščioti po kaimą. Tolumoje pamačiau gražų mišką. Matėsi įvairių spalvų: raudonos, geltonos ir visokios maišytos. Atrodė, lyg rudens dažytojas, parinkęs šviesiausias spalvas, būtų nudažęs mišką norėdamas palinksminti visą pasaulį. Nubėgau į mišką pasidžiaugti gamta. Visokiausių medžių čia radau: plonų baltų beržų, stambių stiprių ąžuolų, drebančių drebulių ir spygliuotų pušų. O tų voveraičių — nesuskaitomi pulkai! Mane pamačiusios, vienos bėgo savo riešutus paslėpti, o kitos, drąsesnės, iš medžių mėtė riešutus į mane. Bet aš tik nusijuokiau.

Tik staiga — vienas riešutas man į galvą paptelėjo. Pasirodė žvaigždės ir aš apsvaigau. Kai pabudau, prieš mane stovėjo lapų eilės — negalėjau suprasti, kaip lapai stovėjo! Pradžioj maniau, kad čia miško mirazas, bet ne...

Po kiek laiko, truputį juos apžiūrėjęs, išgirdau vieną lapą man sakant: "Stok, dički!" Greit atsikėliau, nes jų bijojau.

— Ką mes su juo darysim? — paklausė vienas lapelis.

— Turėsim jį užrakinti, — atsakė lapas, kuris atrodė esąs vadas.

— Kur?

— Visi mūsų kalėjimai permaži. Turėsim jį vežti į Lapmiestį, kur yra didesnis kalėjimas.

— Ką aš padariau? Kuo esu kaltas? — ir aš išdrįsau paklausti.

— To negalime tau sakyti, — tarė visi lapai.

Tada jie mane nuvežė į Lapmiestį. Ir ką ten radau? Ogi daug fabrikų! Pats didžiausias buvo Lapmiesčio Dažų Fabrikas. Visur buvo iškabintos reklamos. Tada supratau, kad rudeni lapai dažomi.

Pagaliau pasiekėme kalėjimą. Mane užrakino ir paliko vieną. Atsisėdau ir ėmiau galvoti apie dienos nutykius. Sutemus, pas mane atėjo lapelis ir liepė jį sekti. Išėjome iš miesto ir priėjome mišką. Vaikščiojom vaikščiojom, kol priėjom duobę. Lapas man liepė šokti į tą duobę. Nujausdamas, kad čia bus man galas, atsisveikinau su pasauliu ir iškau. Kritau, kritau, net galva susisuko. Staiga, bumpt, pasiekiau žemę.

Nebebuvo gyvų lapų, nei dažų fabrikų. Tolumoje pamačiau savo kaimą. Nubėgau namo ir, įbėgęs į kiemą, radau mažąjį Kaziuką skinantį lapus nuo mūsų klevo.

— Neskink, užmuši juos! — sušaukau.

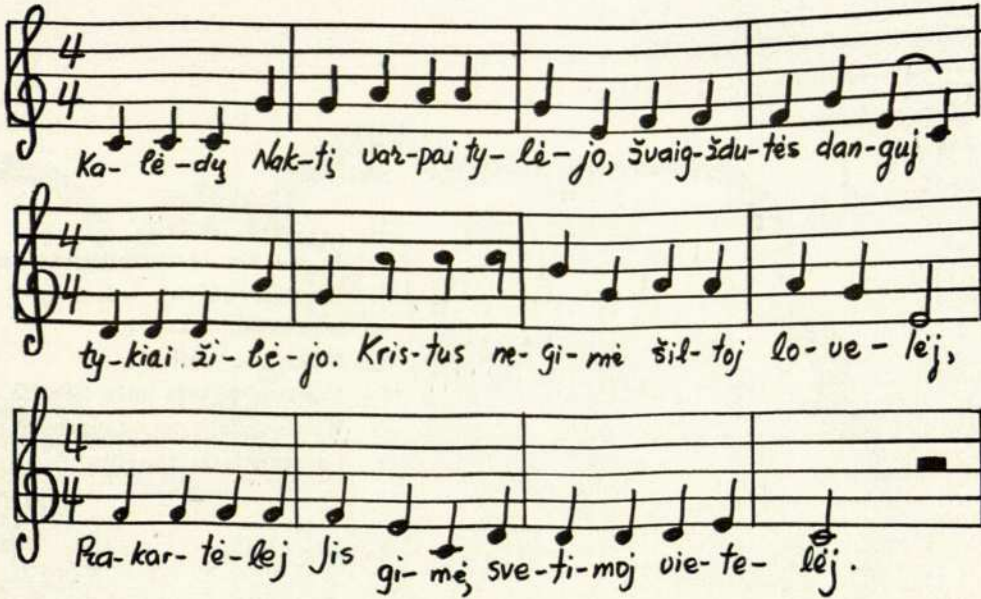
Kazys į mane kreivai pažiūrėjo ir nubėgo namo. O aš pagalvojau: "Ar aš iš proto išėjau?"

Saulius Cibas, 12 m.

Bostono šešt. mokykla

KALĖDŲ NAKTIS

sukūrė Indrė Bildušaitė, 10 m.

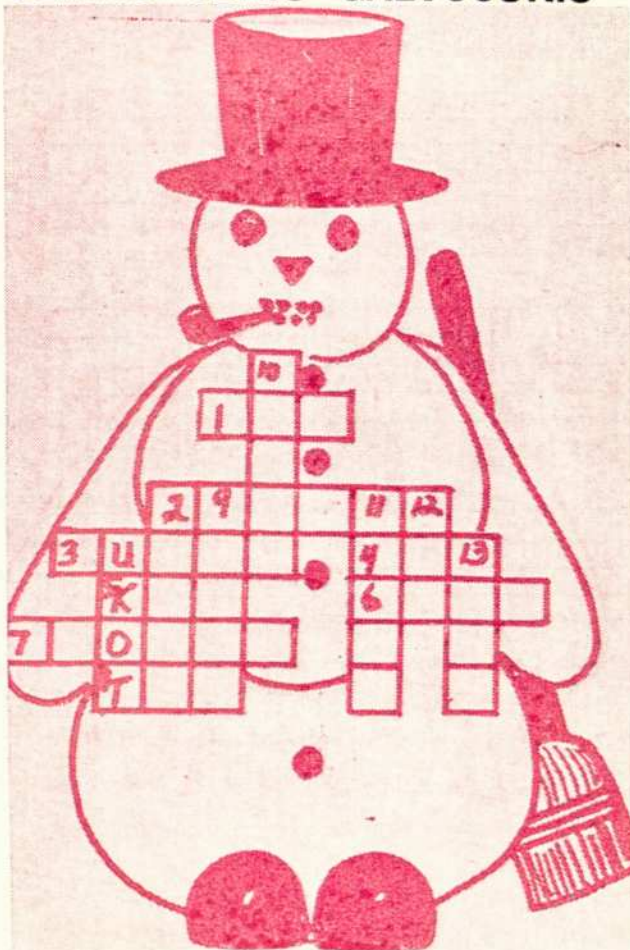
Gajutė ir Puputis žaidžia kieme. Tai smagu! Puputis labai džiaugiasi, kad Gajutė Valiuškaitė jam atsiuntė jo nuotrauką. Dabar visiems smagu — ar ne? Puputis labai laukia, kad kas pripildytų jo pašto dėžutę — kitaip ji užsals ligi pavasario!

ALP 1783

March.

SNIEGO SENIO GALVOSŪKIS

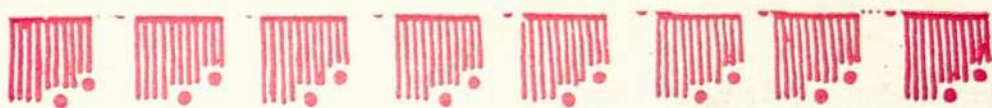
Skersai:

1. ..., jūs, jie.
2. Iš ko šis senis nulipdytas?
3. Įrankis galvai šukuoti.
4. Mergaitės vardas.
5. Klausimo žodelis.
6. Vasaros rytais žolę dengia....
7. Kas svarais matuojamas?
8. Parodomasis įvardis.

Žemyn:

2. Kas rišama ant galvos?
9. Tai, kuo mes uostome.
10. Čia vaizduojamas sniego...
11. Ne blogas.
12. Urvas, kur gyvuliai gyvena.
13. Alkanas gyvulys nori....

12. ola, 13. esti.
4. Elė, 5. kas, 6. rasa, 7. švoris, 8. tas. Žemyn: 2. skara, 9. nosis, 10. senis, 11. geras, 12. sniego senio galvosūkio atsakymai (psl. 32) — Skersai: 1. mes, 2. sniego, 3. šukos, 4. Elė, 5. kas, 6. rasa, 7. švoris, 8. tas. Žemyn: 2. skara, 9. nosis, 10. senis, 11. geras, 12. sniego senio galvosūkio atsakymai (psl. 32) — Skersai: 1. mes, 2. sniego, 3. šukos,

MINKLĖS

1. Po kokių medžių kiškis slepiasi kai lyja?
2. Kada metai turi tiek dienų, kiek žmogus akių?
3. Kokia barzda neauga?
4. Koks vyrukas, gražus, raudonukas, nieko nebijo, tik paukščių?
5. Kokio akmens nėra vandenyje?
6. Kas pilnas skylių, o vandenį laiko?

6. kempinė.
Minklų atsakymai: 1. po šlapio, 2. sausio 2-ą, 3. raktas, 4. sliekas, 5. sausio,

91.139.304